

Stefanus, de ziener

Serie Stefanus 3

Zondag 26 juli 2026 morgendienst

Schriftgedeelte: Handelingen 7:51-60

Tekst: Handelingen 7:54-56 *Als zij nu dit hoorden, berstten hun harten en zij knersten de tanden tegen hem. Maar hij, vol zijnde des Heiligen Geestes, en de ogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus, staande ter rechterhand Gods. En hij zeide: Zie, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.*

Stefanus

1. De diaken (Hand. 6:8-15)
2. De aanklager (Hand. 7:51-53)
3. De ziener (Hand. 7:54-56)

Punten:

1. Blijkt in de hemel (54-55)
2. Spreekt op de aarde (56)

Vragen bij de preek

- Bij punt 1
 - Wat leert deze tekst ons over de vervulling met de Heilige Geest?
 - Hoe kunnen wij onze ogen naar de hemel houden?
 - Stefanus zag letterlijk in de hemel. Hoe kunnen Gods kinderen in deze tijd dingen “zien”?
 - Welke lessen liggen er in het feit dat de Heere Jezus aan Gods rechterhand staat?
- Bij punt 2
 - Wat is getuigen? Hoe doet Stefanus dat?
 - Wat is de evangelieprediking van de geopende hemel?
 - Welke waarschuwing ligt er in de uitdrukking van de Zoon des mensen als je het vergelijkt met Daniël 7?

Belangrijke teksten

Daniël 7:13 Verder zag ik in de nachtgezichten, en ziet, er kwam Een met de wolken des hemels, als eens mensen Zoon, en Hij kwam tot de Oude van dagen, en zij deden Hem voor Deze naderen.

Uit de bronnen

Johannes Calvijn in verklaring van Handelingen 7:55

Hier moeten wij in de eerste plaats opmerken, dat Stéfanus in de uiterste nood, terwijl alleen de dood hem voor ogen stond, zich afkeerde van het zien op de mensen en op de wereld, en zijn ogen ophief naar de God die beschikt over leven en dood. Vervolgens moeten wij er dit bijvoegen, dat hij in zijn verwachting niet beschaamd is. Omdat Christus hem van stonden aan verschenen is. Hoewel Lukas beschrijft, dat hij reeds van tevoren met de onoverwinnelijke kracht van de Heilige Geest was toegerust, zodat hij, zonder enige hindernis, kon opzien naar de hemel. Hij zag dus op naar de hemel, opdat hij, gesterkt door de aanblik van Christus, weer moed zou grijpen, en stervende de dood overwinnen. Maar wanneer wij al te zeer aan de aarde gehecht zijn, is het geen wonder, dat Christus zich niet aan ons openbaart. Hier vandaan komt het, dat wij niet alleen bij de dood, maar zelfs bij de geringste ritseling van gevaar, en bij het ruisen van een vallend blad, de moed laten zinken. En dit verdienen wij. Want waar ligt onze kracht, dan alleen in Christus? Maar wij laten de hemel los, even alsof er nergens troost te vinden was dan op de aarde. Deze kwaal kan verder niet genezen worden, dan doordat de Geest van God ons, die van nature ter aarde gebogen zijn, opricht naar boven.